

Tabor

Univerzita
Ljubljana

1976

EL FORTIN

Št. 3

TABOR je glasilo Združenja slovenskih protikomunistov • TABOR je las-
in vestnik Zveze D. S. P. B. Tabor • Mnenje Z. D. S. P. B. Tabor pred-
stavljajo le članki, ki so podpisani od glavnega odbora Zveze. • Izdaja ga
konzorcij. Predsednik inž. Anton Matičič. • Urejuje in odgovarja uredniški
odbor glasila, za lastništvo Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

—::—

TABOR is the voice of the Confederation Tabor of the United Slovene
Anticommunists

—::—

TABOR es órgano de la Confederación Tabor de los Anticomunistas Eslo-
venos Unidos. • Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158.
Buenos Aires Argentina

—::—

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S. R. L., Estados Unidos 425, Buenos
Aires, Argentina, T. E. 33-7213

—::—

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 1.303.672

—::—

Naročnina: Argentina in Južna Amerika 250.— pesov Ley 18.188 odn. ena-
kovrednost v dolarju; Z. D. A. — Kanada — Evropa — Avstralija: z
navadno pošto 5 dolarjev, z letaisko pa 10 dolarjev (ZDA).

—::—

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, José L. Suárez FNGBM, Pcia. de Buenos
Aires, Argentina. Telefon: 766-7513.

NAŠA NASLOVNA SLIKA

*V letih boja za Boga — Narod — Domovino so domobranci širom naše ožje
domovine, ki je trpela pod okupatorjem in bila pozorišče zločinske komuni-
stične revolucije z zlorabo osvobodilne borbe, ponosno korakali pod vodstvom
svojih častnikov. Tako je bilo tudi v Št. Jerneju, kjer je bila 34. četa pod
poveljstvom nadporočnika Mraka Franceta decembra meseca 1944. leta.*

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Marzo 1976

BUENOS AIRES

Marec 1976

La nueva y la vieja ola comunista

Al negarse las autoridades de la URSS conceder visa a Alejandro Sajarov para el viaje al exterior, en el parlamento italiano fue presentada una moción, firmada por siete miembros del PCI, donde se defendía la completa libertad de opinión y de palabra, la libre circulación de personas e ideas. Mientras tanto, los demás partidos políticos italianos se han quedado totalmente pasivos.

Con el cambio en su actitud el PCI parece acatar las reglas de la democracia parlamentaria: admiten la libertad religiosa, de opinión, de prensa etc. Seguramente se trata solamente de una etapa transitoria destinada a lograr la confianza de los votantes italianos, para llegar así al poder y una vez conseguido este propósito, mostrarán su verdadera cara.

Aquí cabe aclarar que esta actitud del PCI ha sido aceptada por otros partidos comunistas: el español, el francés y el japonés.

En Yugoslavia el hecho ha sido recibido con suma satisfacción y en seguida se ha desatado una nueva acción anticominformista.

Los comunistas chinos ven con beneplácito los cambios experimentados dentro del comunismo europeo-occidental: cuanto más fuerte será la Europa Occidental, más seguros se sentirán. Nosotros no creemos en la sinceridad de los cambios, ya que el zorro pierde el pelo, pero no las manchas. Estamos seguros, que una vez en el poder los comunistas se quitarán la careta y detrás del rostro humano reaparecerá la cara horrible y tradicional del comunismo totalitario.

Sin ir más lejos, tenemos el reciente ejemplo de Angola, donde los comunistas mostraron su verdadera cara con la ayuda de Fidel Castro y de la Unión Soviética. El Occidente se quedó totalmente pasivo ante esta nueva agresión comunista; la ayuda cubana se ha mostrado eficaz. No debemos olvidar que Cuba cuenta en la actualidad con las fuerzas armadas mejor equipadas de latinoamérica: aproximadamente 600 tanques, 200 aviones de combate y lanchas patrulleras equipadas con misiles.

Mientras Cuba sirve activamente de base a las operaciones, los demás partidos comunistas de América Latina se aprestan en distintas circunstancias, a adaptarse a ellas para así lograr mejor su meta de dominio. Pero como hemos señalado más arriba para el PCI, lo repetimos otra vez: los verdaderos fines son conocidos por todos y en todas partes. Para contrarrestar tales acciones no hace falta otra cosa que despertar del letargo, en el cual se han sumido los occidentales, y unirse a los libres del mundo por Dios — Pueblo — Patria.

Mrtvi so zmagovalci — zmagovalci so mrtvi

Kakor naši bralci že vedo, je TABOR-ZDSPB za 30. obletnico pokola slovenskih protikomunističnih bojevnikov lansko leto izdal dopolnilo k svoji pred leti izišli Beli knjigi, s čemer je doslej poimensko zbranih 9515 žrtev. — Namesto naše običajne ocene dobesedno ponatiskujemo epilog tega dodatka, ki pove več kot vsaka ocena. — Op. ured.

9515 mrtvih, katerih podatke je bilo doslej mogoče zbrati, je Bela knjiga slovenskega protikomunističnega odpora v vojnih letih 1941—1945.

Kljub temu, da manjka vsaj še 5000 imen, ki jih še ni bilo mogoče dobiti, so že samo te strani golih seznamov brez vsakršnih dodatnih argumentov ne samo najbolj grozen dokument več kot tisočletne slovenske zgodovine, temveč tudi na svetovni ravni najbolj neizpodbiten dokaz za pravo naravo komunizma. Spričo okolnosti, v kakršnih so te žrtve padle, pa bo pričujoča Bela knjiga preko opomina, ki ga bo za vse bodoče rodove klicala Slovincem in vsem svobodoljubnim ljudstvom sveta, tudi veličasten spomenik naše žitnosti za zgled vesoljni zemeljski obli, dokler bo na njej živila svobodna zvrst razumskega človeka.

Nikdar in nikjer drugje, tudi ne ob vzniku boljševiške revolucije v Sovjetski zvezi, komunizem ni navalil s tolikšno zločinsko perversnostjo, kot je to v danih prilikah storil na Slovenskem za časa druge svetovne vojne. Zato je zgled malega slovenskega naroda v osrčju kulturne Evrope tem bolj blesteč. Ta zgled pa je utelešen v smrti ljudi, katerih imena so zbrana v Beli knjigi.

Njeno zamisel je sprožila zvestoba najvišjim vrednotam slovenskega naroda, ki so obenem temeljni idejni zaklad vsega svobodoljubnega človeštva. Njen izid pa je omogočilo pritrgovanje pri počitku in trdo zasluženem vsakdanjem kruhu po svobodnem svetu raztresenih bratov teh, katerih spominu in neminljivi slavi je posvečena.

Spričo njene veličastne skromnosti grmijo v nič vse grmade razkošnega

gradiva, ki ga je komunistična partija nakopičila v domovini s sredstvi iz proračuna vsega državnega aparata ter ga raztresla po svetu s fondi njene mednarodne povezave, pa s pomočjo udinjenega svetovnega tiska in s propagando in diplomatsko podporo vseh dežel takoiimenovanega socialističnega bloka. Vse to orjaško gradivo naj bi namreč dokumentiralo pod njenim vodstvom bojevano osvobodilno vojno slovenskega naroda proti okupatorjem v letih 1941—1945.

Sedaj že dobo ene generacije vzdržuje ta mit kljub temu, da z lastnimi dokumenti in preko ust najvišjih vladnih in partijskih organov po drugi strani istočasno priznava ter s samo ustavo in vsemi vladnimi ukrepi potrjuje, da je v resnici prav za časa tuje okupacije, ko je bilo njen oboroženi naskok izključno za dosego nasilne oblasti kaj lahko zaviti v romantiko boja za svobodo, izvajala komunistično revolucijo v skladu z načrti takrat še nespornega poglavarja mednarodnega boljševizma — Stalina.

Zakaj potem ta orjaški napor? Zakaj vsa ta gmotno neizračunana sredstva?

Komunistična partija se predobro zaveda, da njena vladavina nima nikakšnega ne zgodovinskega, ne idejnega, ne moralnega, najmanj pa vojaško upravičljivega oslonca. Ve, da se je kljub skoraj štiriletnemu brezobzirnemu strahovanju prebivalstva, ki je zaradi sovražne okupacije imelo zavezane roke, šele ob koncu vojne mogla povzpeti v sedlo trpečega naroda samo zaradi neposredne pomoči Stalinove rdeče armije; in še to izključno zavoljo politične in državniške kratkovidnosti takratnih voditeljev svobodnega zahodnega sveta. Zaveda se, da se ji je med popolnim gospodarskim neredom kljub podpori socialističnega bloka in milijardnim prispevkom računajočih kapitalistov zahodnega sveta končno tudi sama revolucija izmuznila iz rok in se izcimila v kaotično družbeno stvarnost, katere edini predominantni dejstvenik je nova kasta izkoriščevalcev brez primere v naši zgodovini. Kljub diktatorskemu enopartijskemu sistemu ne samo ni rešila temveč je le še bolj zavozljala problem narodnosti znotraj zveze. Povrhu je spravila na konico noža samo neodvisnost in celo obstoj dežele, ker nad njo visi Damoklejev meč intervencije njenih lastnih sovjetskih sponsorjev, kar jo v ne čisto utopičnem slučaju lahko spremeni v zopetno bojišče svetovnih interesov.

Ker ji je od vseh gromovito proglašanih dosežkov ostala samo gola, nasilno vzdrževana oblast, se mora kot utopljenec, ki ga nezadržno požira valovje neizbežnega razvoja, loviti za strohnelo slamico nemogočega mita.

Po svojih pisateljih in pesnikih ga vzdržuje v povojnem diriganem leposlovju; razlaga ga v psevdoznanstvenih študijah napihnjenih in celo povsem izmišljenih vojaških operacij; skuša ga ohraniti v debelih snopih angažiranih zgodovinopiscev; rada bi ga ovekovečila v likovni umetnosti in glasbi; utepa ga v nedolžne glave otrok in utruja z njim študirajočo mladino v seminarjih in kolokvijih vseučiliških učilnic.

Ob eni sami skromni knjigi, ki ne obsega drugega kot 9515 imen, pa

se vse to bedno skrči v neznatni kupček ničvrednih smeti. Naj to knjigo odpremo na katerikoli strani, naj na slepo potisnemo prst med njene liste in se ustavimo ob kateremkoli imenu, moramo namreč nujno vprašati: *Za kaj je umrl?*

Komunistična partija na to usodno vprašanje nima odgovora. V sedaj že trideset let trajajočih orjaških naporih ni našla argumenta, na katerega bi lahko oslonila zadovoljiv odgovor.

Če ta, ob katerem se je slučajno ustavil prst na poljubni strani Bele knjige, ne bi umrl — in kako umrl?! —, bi po 8. maju 1945 naša domovina ostala okupirana? Je njegova smrt kriva, da se je komunistični partiji tudi revolucija, katero je sprožila v najbolj strahotnih okoliščinah slovenske zgodovine, izrodila v popoln politični, družben in gospodarski kaos? — In če se prst ustavi ob žrtvi s priimkom in imenom brata ali sestre, ki sta umrla strahotne smrti na Podutiku, v Teharjih, v Kočevskem Rogu že po 8. maju 1945, ko naj bi naša domovina že bila svobodna?

Komunistična partija nima pisatelja ali pesnika, ki bi spričo tega usodnega vprašanja lahko zložil prepričljiv odgovor; nima vojaškega strokovnjaka, ki bi bil sposoben nanj odgovoriti z operativno nujnostjo; nima zgodovinarja, ki bi našel zanj primeren zgodovinski argument; ni simfonije, slike ali kipa, ki bi nanj mogli odgovoriti s partizansko heroiko; ni neokuženih možgan otroka ali razuma izobraženca, ki bi lahko vsrkala vsaj nekakšen — izgovor.

Komunistična partija nima odgovora.

Odgovor je drugje. — Odgovor je: Bela knjiga sama.

V Beli knjigi naštetih žrtev slovenski narod namreč ni zaman položil na oltar svoje zgodovine. Zato jih ne objokuje. Zato jih z Belo knjigo slavi.

Spričo naravno nujnega razvoja svobodnih ljudstev, med katere je slovenski narod neločljivo vključen, vsak posamezni priimek, vsako posamezno ime v Beli knjigi vpije preko vseh kričečih mistifikacij komunistične partije:

Mrtvi so zmagovalci — zmagovalci so mrtvi!

Ker je komunistična partija nesporno dokazala, da ni sposobna zadovoljivo rešiti nobenega bistvenega vprašanja moderne družbe, in je zato njena oblast samo gola tiranija nove plasti izkoriščevalcev, so naši mrtvi zmagali v zgledu, ki velja za ves svet: Ni večjega zla, ki bi moglo zadeti svobodno človeštvo, kot je sama sebi služeča nasilna oblast komunističnega režima; in zato ni okolištin, ni argumenta, ki bi lahko preprečila, da bi se mu svobodni narodi uprli z vsemi razpoložljivimi sredstvi, kjerkoli in pod kakršnimikoli krinkami nastopa.

Naši mrtvi so v tem zgledu junaki epopeje, ki jo bodo znali pravilno vrednotiti šele znaninci. V brk organizirani laži so kot prvi znali umreti za resnico, ki danes že kot sveža studenčnica pronica v žejne špranje razdvo-

jene, išočje družbe. Navzlic svetovni zaroti molka okoli njihove žrtve so po svoji smrti začetniki one edine usatvarjalne, nekrvave revolucije, ki tli pod površjem vseh zemeljskih celin; zakaj v krvi teh, ki jih je končno čas poklical iz najrazličnejših družbenih in političnih okolij slovenskega naroda na skupne domobranske okope proti komunizmu, so zopet zablestele očiščene one vrednote, na katere je moderna družba v splošni zmedi pojmov skoraj že pozabila, ki pa so edini trdni, skupni temelj njenih konstruktivnih dejavnosti in odnosov.

Ker leži v sami naravi človeštva, da lahko živi in se razvija samo kot skupnost svobodnih ljudstev, je ta revolucija neizbežna.

Ko bo izbruhnila izpod pepela občega razvrednotenja in prežgala ves svet, bodo v tej Beli knjigi ohranjeni junaki naše epopeje stopili v večno slavo žarkega spomina na tiste, ki so znali na majhni slovenski zemlji ukresniti iskro te odrešilne revolucije, ker so s svojo krvjo zaklicali v veselstvo:

SVOBODNI SVETA, ZDRUŽITE SE!
ZA BOGA — NAROD IN DOMOVINO!

Evgen Rupnik

RESNICA – NAJMOČNEJŠE OROŽJE

Nikakšna novost ni, da se v našem zdomskem tisku nadaljuje stara navada vseh emigracij sveta: prepir, intriga, laž, izmišljanje zgodovine in temu podobno. Mnogi se poslužujejo že znanega sistema: Piši čim več in laži, kolikor več moreš; nekaj bo vedno ostalo!

Nekoč je Tabor priobčil odličen članek o tem; toda očitno je zaman — gluhemu govoriti in slepemu namigavati.

Človek se mora vprašati, ali je zares mogoče, da se odrasli ljudje v tridesetih letih niso ničesar naučili? — Namesto, da bi gojili dobro voljo, prijateljstvo in kulturo med rojaki in v odnosih z ljudmi vseh narodnosti; namesto, da bi se posvetili domoljubni vzgoji mladine in ji dali primeren zgled, se nekateri še vedno kot stekli psi zaletavajo v osebe in skupine. Ali zares ne vedo, da s tem samo širijo splošni razdor in zmešnjavo, in da prepir dveh vedno izkorišča tretji? Tudi ne razumem, zakaj naši listi dopuščajo objavo temu podobnega gradiva pod izgovorom, da gre za „svobodo misli“ ali pa za „svobodo tiska“? — ali pa smo zares še tako naivni, ali pa že tako pokvarjeni?!

Tudi ob tej priložnosti ponavljam, da sem se ob vseh teh in podobnih manifestacijah razkroja in propada vedno držal ob strani; oglasim se samo, kadar dejstva prekašajo vsako mero. — Nedavno mi je namreč prišel v

roke neki članek, ki je bil objavljen v „Smeri v slovensko državo“ ob smrti mojega brata Vuka. V njem se namreč pisec sklicuje na mojega umrlega brata, da bi podprl svoj bojni klic: Srbe na vrbe! ter pripisuje Vuku nerisnične in fantastične izjave; saj mrtvi ne morejo govoriti.

Kot starešina družine Rupnik pozivam vse tiste, ki se pečajo s premljevanjem prazne slame in s spodtikovanjem ob naše ime — ter še prav posebej ob mojega očeta in mojega brata —, da s tem že prenehajo! To zahteva že vsaj minimalna pieteta in spoštovanje, pa priznanje človeku, ki je daroval svoje življenje na oltar domovine — in zato nima ne groba, ne drugega znamenja, ki bi spominjalo nanj; pa tudi vojaku, ki se je nepremagan junaško boril do zadnjega in ima zaslugo, da je tisočem rešil življenje in jim odprl vrata v svobodo.

Z Vukom sva obiskovala isto ljudsko šolo in gimnazijo, bila sva v isti vojaški akademiji in služila v isti vojski. Vedno sva se razumela in med nama ni bilo trenj. Če ga kdo pozna in ve za vse podrobnosti njegovega življenja, sem to gotovo jaz, ter potemtakem dobro vem, kaj je mislil in čutil, pa zakaj in kako je deloval.

Srbe je imel Vuk silno rad ter jih je zelo spoštoval in ni imel nobene neprijetnosti z nikomer; najmanj pa, da bi mu kdo kdaj zameril, da je bil Slovenec, ali mu celo prepovedal, da se predstavlja kot Slovenec. Tako prijatelji, kakor tovariši oficirji, bivši starešine in drugi v Srbiji se Vuka še danes radi spominjajo. Vsaka nasprotna izjava v tem smislu je enostavna laž in ima svoj izvor — v drugih osebah, ne pa v mojem bratu.

Da bi nekaterim bravcem osvežil spomin, drugi — mlajši — pa, da bi izvedeli, kako so Srbi Slovence „zatirali in preganjali“, naj navedem samo teh nekaj primerov:

Ne samo, da nama z bratom nikoli nihče ni prepovedal ali zameril, če sva se izdajala za Slovence, temveč so vedno poudarjali: „To ti je naš brat Slovenec!“ Taka je to bila navada, odkar pomnim, in vidim, da je tako tudi še danes. Vedno sem slišal samo pohvalne besede o Slovencih; saj tudi sedanji glavar Jugoslavije v govorih poziva druge narode, naj vzamejo za zgled Slovence.

V vojni akademiji ni bilo nikoli razlike med narodnostmi; tako je v mojem letniku prejel zlato kraljevo sabljo Nemec, kateremu je sledil Hrvat, tretji pa je bil Slovenec; potem šele so sledili Srbi. Merodajna sta pač bila sposobnost in uspeh, ne pa narodnost!

V generalnem štabu je bilo mnogo slovenskih častnikov, ki bi v 2—3 letih povečali število slovenskih generalov za kakšnih 10.

Pred in med vojno so bili Slovenci vojaški odposlanci v tako pomembnih prestolnicah kot Berlin, Washington in Ankara.

Ko je general Leon Rupnik imel čast poveljevati slavni šumadijski diviziji, je bil istočasno poveljnik pehote slovenski general Martinčič; torej sta kar dva Slovence poveljevala vsem edinicam šumadije — v srečo Srbije.

Ko so Nemci izgnali naše ljudi v Srbijo, so le-ti bili sprejeti kot bratje in so vsi uradniki dobili službe, oficirji pa so služili v srbskih enotah z vsemi častmi in plačo. V Sloveniji pa ni bilo tako; saj so naši uradi tudi mene — Slovenca — osebno zavrnil, češ, da nisem pristojen — v Ljubljano. Ko sem bil interniran in je moja soproga odpotovala v Srbijo, je tam nihče ni vprašal, če sem Slovenec ali Srb in kam sem pristojen, — ter so ji takoj odredili mojo plačo.

Brezglava uporaba besed „južni bratje“, „Bizantinci“ in temu podobno je samo izraz popolne slepote in ignorance. Ali smo že pozabili, da je bizantinska kultura starejša kot zahodna? Se še spominjamo, da so Srbi izgubili svoje carstvo v večstoletni borbi za obrambo krščanstva in Zahoda? Ali po Kosovski bitki niso v Rimu zvonili vsi zvonovi?

Sramujemo se lahko vsi, da med nami dopuščamo takšne pojave; ali pa sta zares čas in udobno življenje zabrisala marsikaj, posebej še žrtev naših bratov in soborcev — neznanih in znanih kot so bili Vasiljević, Meničanin, Stamenković, Suvajdžić in drugi, ki so dali življenje — za Slovence!

Ne zanikam, da so tudi med drugimi narodi razbeljene glave; toda. kolikor jaz vem, tuji grehi ne opravičujejo naših slabih dejanj!

V ostalem je pa za vse poštene namene samo resnica najmočnejše orožje!

F. M.

Pred tridesetimi leti se je godilo

Bilo je 4. maja 1945. leta v Ljubljani. Narava se je prebudila iz zimskega spanja. Pregнала je zimo. Dan prej je bila razglašena Združena Slovenija. Ta novica je bila navdušeno pozdravljena, a njen obstoj je bil mnogo prekratek. Posledice so pa le bile vidne: okupator je pričel zapuščati svoje položaje.

(Začetek tega opisa se nanaša le na gibanje vojaške bolnišnice v Mostah. V tej bolnišnici so bili ranjenci raznih narodnosti, a vodstvo je pa bilo v nemških rokah.)

Ta dan so Nemci začeli tekati sem ter tja po bolnišnici in okrog nje, da so dvignili preplah med ranjenci. Bilo je v petek ob polnoči, ko je vlak z nad 30timi modernimi opremljenimi vagoni odpeljal proti glavnemu kolidvoru.

V soboto 5. maja ob 5. uri zjutraj nas sanitejce in bolničarje pride straža buditi: Takoj vstanite, gremo sanitetni vlak nalagat... Šli smo vsi. Bili so do nas zelo surovi. Delali smo le do 8. ure, nato nas pošljejo v

bolnišnico na oddelke, da delo ne bo zaostalo. Ranjence smo že naložili, vse ostalo (boljše premičnine) so pa nalagali sami in do 3h popoldne končali s „pospravljanjem“. Mi smo pa delali, kakor smo vedeli in znali, brez vsakega sanitetnega materiala.

Proti poldnevu so naši vojaki pripeljali iz Studenca in delno iz Liceja posteljino. Metali so vseprek. Posteljnina je bila, a brez postelj. Zložili smo vse v dve sobi: skladišče in mrliško. Zadnjo smo na prošnjo sester spraznili in pripravili prenočišče ranje. Odeje zložimo skupaj in delno porazdelimo po oddelkih. Lepo smo uredili in zdelo se nam je, da dihamo svoboden zrak...

Ko je bilo že nekoliko bolj vzdušno — pospravljeno sem se napotil v mesto k frančiškanom. Tam sem našel veliko puščobo in zaskrbljenost je vladala pri vsakem, kateregakoli sem srečal, razen pri ofarskih simpatizerjih. Ti so bili pa nekam razigrani. Kuhar fr. J. mi pravi: „Ne verjamem, da bi hribovci zasedli Ljubljano, saj tega Marija ne bo dopustila...“

To pot sem napravil le kratek obisk. Ko se vrnem, me takoj pokličejo k malci. Po tem okrepečilu pohitim v sobo, kjer je bil tudi g. Kurat Janez Jenko. Po dolgem času smo vendar to noč vso prebili v postelji. Zjutraj nas iz sladkega spanja prebudi narednik Kralj. Vsi se dvignemo, a leno pripravljamo k sv. maši ob 6. uri. Po maši pa spet na delo po običajnem dnevnem redu.

Okrog 8. ure pride k meni nek srbski častnik, kapetan po činu, in pravi: „Prosim, sporočite vsem srbskim vojakom, naj se opravijo in pripravijo za odhod s transportom vsaj do 10. ure.“ (Vlak je prišel pa šele ob 3 popoldne) Takoj nato grem v operacijsko dvorano in k sreči sem tam našel medicenca Vilkota. On je bil takoj pripravljen prevezovati Srbe za transport. Izvršila sva, toda zelo revno. Imela sva dve pinceti, malo alkohola in nekaj „borsabbe“. Midva končava z obvezovanjem, Srbi pa s prenosom ranjencev pred bolnišnico. Do 10. ure so imeli vse gotovo.

Mi smo delali naprej, v kolikor je bilo mogoče, a se se že tudi slovenski častniki začeli pripravljati za odhod s Srbi. Prvi je bil por. Pirnovar in njemu so sledili še drugi. Nepričakovano so pa tudi slovenski vojaki začeli prevažati naše težke ranjence: trebušne, hrbtenične, prsne strele, težke zlome in prestrele, kot npr. Jože Gačnik in drugi. Tudi v glavo ranjenih je bilo 5 po številu. Vse te so zvozili v Splošno bolnišnico.

Še pred poldnevom je bilo vse to gotovo. Reči pa moram, da je to bil dan, katerega bo težko pozabiti. Na mojem oddelku, t. j. 11 A, so vsi ranjenci jokali, vzdihovali in tarnali, a kljub temu, da so imeli orožje v nočni omarici, ni nihče napravil samomora!

Ker je bil čas kosila, sem šel v kuhinjo pomagat, ker so vse ženske same zapustile službo. Bili smo pa v zadregi, ker ni bilo nikake prenašalne posode. Za štedilnik so se spravili naši fantje, ki so napravili res sijajno kosilo. Nemci so namreč navsezgodaj poklali prašiče in naši fantje so se

jezili, da morajo vse pobrati in nam nič pustiti; a nekaj so le pustili za kosilo.

Po kosilu pride dr. Igljč s svojo asistenco v bolnico. Ker je bila nedelja, smo bili vsi v sobi. Pride k nam in pravi: „Vsi sanitejci in bolničarji pojdite na oddelek 11 F. Prevezovali bomo...“ V imenu vseh odgovorim: „Vsak oddelek ima svoje sanitejce in nismo vajeni hoditi na druge oddelke delat.“ „Dobro“, pravi in odide. Jaz pa hitro razpošljem vse sanitejce in bolničarje po oddelkih. Dr. Igljč pa takoj odide iz bolnišnice v protest, da so se mu bolničarji uprli... Ni nas dirnilo. Delamo pa nedeljo popoldan kot delavne dneve, le s to razliko, da nihče ni šel na oddelek 11 C, ker so vsi ranjenci odpotovali s srbskim transportom.

Komaj smo se malo osredotočili v delu, že smo dobili odredbo od zdravstvenega referenta dr. Staneta Graparja, naj vse skupaj pospravimo in pripravimo za sanitetni transport. Rečeno je bilo, da dobimo 10 vagonov ob 10. uri zvečer, a vlaka ni bilo do 5h zjutraj. Mi smo hiteli s pospravljanjem, da je bilo ob 9. uri zvečer vse pripravljeno za vlak. Jaz sem vso noč znašal skupaj zdravila, kar sem našel po oddelkih. Bilo je površno pobrano; naši fantje so se bolj zanimali za skladišča, kjer so uničevali stvari, katerih ni bilo mogoče odnesti. Tam je ležalo vse križem, a dva soda malinovca smo le rcžili; in še druge pijače je bilo po tleh, da bi jo človek zajemal v čevlji do vrha, če bi se ne bil pazil.

Minila je prva noč brez upanja. Prebili smo na prostem s svojimi ranjenci. Po sobah je bilo vse razdejano in neka italijanska sestra se je trudila in pospravljala, kar je mogla.

V bolnišnici smo pustili samo hrvaške vojake (Ustaše). Kdo je prevzel skrb zanje, mi ni znano. Ob 5. uri pride vlak. Naložili smo hitro, vsaj do sedmih je bilo gotovo. Takoj smo se odpeljali proti glavnemu kolodvoru. Tam nas je sonce neusmiljeno žgalo, ker smo bili na odprtih vagonih in nismo imeli nikake sence ali strehe v slučaj, dežja. Rečeno je bilo, da odidemo naprej ob 5,20, v čemer so tudi držali besedo. Med dnevom so nam pripeljali še nekaj hrane, ker smo bili brez vsake.

Naši fantje so spraznili en vagon s toplotnimi steklenicami. Tudi mi smo dobili več zabojev. Nekako po 5. uri dne 7. maja 1945 smo zapustili Ljubljano, tedaj še „belo“. V šiški smo spet stali dobre pol ure. Ko se vse uredi, jo vendar mahnemo proti št. Vidu. Tam je bila zopet kontrola, katera je dobro iztekla. Le civiliste so izločili in vlak poslali takoj naprej.

Ko se peljemo skozi Medno, je ob progi stalo precej kmečkih ljudi, med katerimi so bila tudi dekleta. Od njih smo dobili nekaj nageljnov. Klicali so nam, da se kmalu vrnemo z zastavo zmage. Bog vas usliši, je bila naša tiha želja. Že se je temnilo, ko smo se peljali skozi Medvode. Narava okrog nas je bila nepopisno lepa. Zato nam je bilo težko zapuščati. Gremo proti Škofji Loki. Na postaji je bilo veliko gledalcev, ki so se nam smejali a nihče nas ni pozdravil. Verjetno niso sočustvovali z našim revnim trans-

portom; vsaj 3 vagoni so bili popolnoma razcefrani od min in bombnih napadov. Spet nadaljujemo pot. Tik pred kranjskim kolodvorom se ustavimo, ker nas niso hoteli sprejeti in niti pustiti skozi. Ura je bila 10 zvečer, ko so nas pustili na progi med goščavo. Iz goščave se je priplazilo nekaj temnooblečenih moških, katere so naši fantje opazili in pregnali. Kaj je bil namen teh ljudi, mi še danes ni znano.

Na zahtevo vodstva našega transporta nas porinejo v žabnico, kjer smo bili le dobro uro. Potem našo revščino zopet potegnejo v Kranj na postajo, kjer smo prenočili. Zgodaj zjutraj pa v Podnart. V neposredni bližini je šumela in se poigravala z valovčki Sava. Malo pred 10. uro se premakne le do savskega mosta, kjer smo čakali dobri dve uri. Počasi nas potegnejo čez most in od mosta naprej nekako 100 metrov, nakar pride nek bombnik in kroži nad našim transportom. V hipu smo bili vsi pokretni okrog po njivah. Flak iz bližnjega hriba je bruhal ogenj nad njim in ga tudi pregnal. Takoj nato, ko bombnik odleti nazaj čez Karavanke, se drčamo počasi kar naprej skozi Radovljico.

Ustavimo se tik pred postajo Lesce. Spet nas potisnejo nazaj in ustavimo se tik pred Pintarjevo vilo, kjer stojimo do večera. Fantje so stražo že razporedili za nočno kontrolo. Zjutraj se spet znajdemo na postaji Lesce. V Lescah se malo očistimo prahu, da smo malce podobni ljudem.

„Odhod!“ se zasliši. Res nekaj časa so nas vozili po postaji semtertja, ko nepričakovano pride odredba vodstva transporta takole: „Partizani so na Jesenicah. Nemcem so obljubili, da pustijo bolniški vlak le s težkimi bolniki skozi in z najnujnejšimi službenim osebjem, vsi ostali naj se vrnejo...“. Ta novica nas je zbolela. Rekel sem takoj, da ostanem na vlaku pri ranjenicah. Ranjenci, kateri so bili sposobni za pot, so takoj zapustili vagone in se ob spremstvu nekaterih fantov podali na pot nazaj proti Brezjam. Prevel sem dva vagona za oskrbo ranjencev. A takoj nato so prišli Hrvatje na krajo, kar sem preprečil. Ker ni bilo konec moledovanja, sem jim dal nekaj hlebcev kruha in konzerv. Nato so odšli. Povedali so, da je njihov vlak brez vsake hrane. Kurat me pride nagovarjat, da grem za ostalimi ranjenci, kateri so odšli proti Brezjam. Dolgo sem se branil, a naposled sem pristal. Vse pospravim in uredim, kar je še bilo treba. Grem se posloviti k g. kuratu Jenku, ki je rekel, da ostane z ranjenci, četudi jih bo treba spremljati v najhujše. Zvesta sta mu ostala njegov sluga, neki bogoslovec, klerik S. Z., sr. Mariji P., štefki Z. in še 4 sestre, ki so nam tudi pomagale pri strežbi ranjencev. S solzami v očeh smo se razšli.

Šel sem čisto sam. Najprej za progo, nato pa kar po glavni cesti skozi Radovljico, do katere me je vodilo neko dekle, katero se je kar zgubilo med hišami.

Oprtan, kolikor je šlo name, sem marširal proti Brezjam po vsej poti sam. Sonce je bilo vroče, da sem se silno potil. Od Lesc do Brezij sem hodil dobro uro.

Ko pridem na Brezje na domobransko postojanko, ves sanitetski oddelek najdem tam. Vse svoje stvari zložim tam in grem v kuhinjo kavo pit. Poprime me želja, da bi še koga rešil iz transporta. Dobim tam kolo, s katerim hitim nazaj proti Lescam. Naproti se pripelje na motorju nek slovenski nadporočnik, ki me ustavi: „Sanitetski vlak je že odšel. Kam, ne vem. Vi pa takoj nazaj na Brezje in naprej proti Tržiču.“ Takoj sem ga ubogal.

PO SLEDOVIH LAŽI JOŽETA VIDICA

V Ljubljani izdajajo „Nedeljski dnevnik“. Bral sem ga od 8. junija 1975. Na strani 7 prispeva Jože Vidic „Po sledovih črne roke“ in pravi: „Toda nikdar nihče v partizanih ni pomislil da bi se maščevali nad svojci morilcev.“ (To je, nad svojci domobrancev).

Podobne izjave je Jože Vidic že večkrat zapisal. Hoče dokazati, da je čista resnica, kar piše, ker ima 300 prič za to!

Sedaj pa pogledjmo, kaj piše v knjigi „Zločin pri Lenartu“, katere avtor je tudi Jože Vidic.

Partizanska dota

Na strani 232 piše: „V začetku 1943 smo okrog Primskovega prvič začeli pobirati doto pri belogardističnih družinah.“

Na strani 234 pa piše, po izjavi Mirka Frankiča-Tilna (partizansko ime intendanta Cankarjeve brigade):

„Cankarjeva brigada razmestila po vaseh... Šmarjeto... Zbure in v Škocjan. Intendant Tilen vzame več partizanov in gredo v akcijo. Tilen pravi:

‘Toda, če smo že morali nasilno priti do hrane, jo moramo vzeti pri naših sovražnikih.’

Dobrava je vas bogatih kmetov. Večina jih je imela sinove pri beli gardi. Zvečer so že partizani prišli v Dobravo in zbudili gospodarja prve hiše:

‘Vi imate sina pri beli gardi?’

‘Joj, kdo vam je to natvezil?’

‘Mi vemo, da je vaš sin belogardist.’

‘Ker imate sina pri belogardistih, vam bomo vzeli kravo, nekaj vreč krompirja, lonec masti ter še to in ono.’

‘V zmoti ste, tovariši. Iz naše hiše res ni nihče pri belogardistih. Verjetno iščete te in te vaščane.’

Kmetu smo se opravičili za zmoto — in čez nekaj minut

smo že praznili shrambe pri kmetih, ki so imeli sinove pri belogardistih. Kar smo vzeli le na račun partizanske dote.“

Tilen je organiziral in vodil take roparske akcije pri nasprotnikih. Kmetu, kateri je bil verjetno vaški terenec in dal Tilnu informacije za vaščane, niso nič vzeli — še opravičili so se za zmoto.

Tilen prizna, da so ropali samo pri družinah, katerih sinovi so bili pri „beli gardi“. Partizanska dota je bila vedno tako velika, da prizadeti družini ni ostalo nič več hrane drugi dan!

Jože Vidic hoče dokazati, da svojci onih zloglasnih črnorokcev uživajo vse pravice. Navaja nekaj imen. Pravi, da živijo bolje, kakor marsikdo drugi. Po ustavi seveda ne bi smelo biti razlike! Ali to je le na papirju; delajo pa čisto drugače!

Navedel bom samo en primer.

28. februarja leta 1943 so Nemci izselili na Gorenjskem 64 družin po zaslugi partizanov. V tem času še ni bilo domobrancev, ker je bila prva domobranska postojanka ustanovljena v Škofji Loki šele dne 16. marca 1944. „Črne roke“ pa na Gorenjskem nikdar ni bilo! Vsem izseljencem so Nemci takoj zaplenili živino, prašiče in druge vrednosti.

Po koncu vojne se je znana družina vrnila iz Nemčije na svoje posestvo in začela obnavljati. Težko je bilo, ker ni imela uprežne živine za obdelavo zemlje. Ob koncu vojne je bilo v tej okolici veliko vojaških konjev, katere so mnogi dobili; tudi taki, kateri jih niso potrebovali na mali kmetiji in jih popreje nikdar niso imeli. Ob tej priložnosti si je ta družina priskrbela par vojaških konjev, katere je nujno potrebovala. Ni jih pa imela dolgo časa; prišli so komunisti in rekli:

„Prišli smo po konje, katreri vi, ki ste reakcionarni, ne smete imeti. Če jih hočete imeti, si druge sami kupite!“

Konje so jim odgnali, dočim so jih komunističnim simpatizerjem pustili. Družini so dali ime „reakcija“, zaradi verskega prepričanja. Naložili so ji tudi veliko večji davek, kakor drugim z enakim posestvom!

Več kot 20 let po vojni so v to vas napeljevali vodovod. Vaški odbor nik je sklical vaščane na sestanek. Obravnavali so, koliko bo vsaka hiša morala plačati za vodovod. Prišla je na vrsto imenovana družina. Tedaj pa je rekel vaški odbornik J. R. (partizan med vojno):

„Ta hiša pa mora več plačati ker je reakcionarna.“

To je samo en primer družine, katera je mnogo gorja prestala med vojno in še danes v komunističnem jarmu! Ni samo ta družina prestala toliko gorja; jih je na tisoče, katere še danes trpijo!

Kdo je ustrelil Ivanko Erjavec?

Bilo je 10. januarja leta 1945. Ležalo je mnogo snega; zato so se mnogi partizani skrivali po hišah. To pa so domobranci dobro vedeli. Zato

so bili redno na pohodih; tudi če je bil velik sneg. Preiskavali so sumljive hiše. Po navadi so imeli uspehe.

Ta dan so domobranci iz Domžal šli v vas Zaboršt pri Dolu. Zastržili so neko sumljivo hišo. Hišna gospodinja je zjutraj odprla zunanja vrata, zagledala domobrance in glasno rekla: „Joj, kako je vse belo, belo!“ S tem je opozorila ostale v hiši.

Tudi domobranci so razumeli, da se v hiši nekdo skriva. Takoj nato je skočila iz hlevskega poslopja partizanka. Hotela si je odpreti pot z ročno bombo. Mislila je, da bo bomba pobila bližnje domobrance. Toda po lastni neprevidnosti, se je le sama ranila. Bomba ji je eno nogo zelo ranila, po ostalem telesu je dobila manjše rane. Takoj jo je obvezal domobranski sanitavec. V poslopju so našli še eno partizanko.

Ranjenko so s konjem odpeljali v Domžale na postojanko in jo takoj zasliali. Bila je Ivanka Erjavec, partizansko ime Ida, članica SKOJ-a, doma iz Št. Vida pri Ljubljani. Vprašana je bila, zakaj je uporabila bombo in hotela pobegniti. „Zato, ker so nam partizani pravili, naj se pazimo; da domobranci strašno mučijo, potem pa ubijejo.“ Ivankini sorodniki so bili takoj obveščeni. Prišli so na postojanko in prosili, da bi radi Ivanko vzeli domov; da jo bodo doma zdravili. Domobranci so jim Ivanko izročili; niso jo poslali na Golnik v bolnišnico, kakor po navadi druge ranjene ali bolne ujetnike.

Druga ujeta partizanka je bila Katarina Johan iz Podboršta, članica SKOJ-a, katera še živi v isti vasi. Katarina Johan pravi, da so domobranci topli s puškami njene starše in njo. To je laž! Katarina tudi pravi: „Zvečer so se domobranci preoblekli v duhovnike in naju hoteli izpovedati, pa sva odklonili.“ Tudi to je laž! Zakaj pa je bil v postojanki duhovnik-kurat? Katarina tudi pravi da „sta bili ločeno zaprti z Ivanko.“ Le kako more potem vedeti, da je Ivanka odklonila duhovnika? Saj je po tem ni več videla!

Ivanka Erjavec se je zdravila doma. Zdravil jo je dr. Arko iz Št. Vida. Bila je še mlada (17 let), rane so se ji hitro celile in je bila že izven smrtnne nevarnosti. To pa partizanom ni bilo po volji. Vedeli so, da so domobranci lepo ravnali z njo, in Ivanka se je sama prepričala, da domobranci le niso taki, kot so ji govorili. Partizani in člani SKOJ-a so se zbal, da bi Ivanka druge izdala. Poslali so dva člana VOS-a, ki sta Ivanko 12. februarja doma v postelji ustrelila. Ivanka je morala umreti zaradi njenih tovarišev. Jože Vidic noče priznati, da je VOS umorila Ivanko, čeprav verjetno to dobro ve. V knjigi piše, da jo je „črna roka.“ — Morda pa misli na OF, ki je na stotine civilistov na črno pomorila.

Drugi primer

Nemški orožniki v Moravčah so v patroli ujeli nekega partizana, doma iz Krašč, in ga gnali na njihovo postojanko. Oni, kateri so imeli zveze in

sodelovali s partizani, so se bali, da jih bo morda ta partizan izdal. Partizani so mislili, da bodo drugi dan Nemci ujetnika odpeljali v Kamnik in izročili gestapu. Oglasil se je pri meni znanec, kateri je imel dobre zveze s partizani. Med pogovorom mi je povedal: „Partizani so ob cesti postavili močne zasede; morajo tega partizana ustreliti, ker ga Nemci ne smejo živga odpeljati.“

Vprašal sem: „Le zakaj?“

„Veš zakaj; ta partizan mnogo ve ter lahko vse izda.“

Partizani so čakali ves dan, toda Nemci ga niso odpeljali. Partizani so ostali še drugi dan v zasedi. Ta dan pa je bila nemška hajka in partizani so se razbežali kakor vedno! Nemci so tega partizana odpeljali. Če bi nemške hajke ne bilo, bi partizani gotovo ustrelili svojega tovariša in poleg njega še katerega Nemca. Nemci bi se potem verjetno maščevali in za to več talcev postrelili. Partizanom torej ni bilo nič za njihovega tovariša in za druge ljudi; kar je bilo zanje važno je to, da ne bi bil kateri njihovih izdan Nemcem!

Partizanski dezerterji so se prijavljali domobrancem

Bral sem članek v „Dolenjskem listu“, kjer neki stari partizan-komunist piše: „Partizani smo mobilizirali samo prostovoljce...“

Kako velika laž! Pravih prostovoljcev je bilo med partizani zelo malo, kajti mobilizirali so s silo. Kdor se je uprl in ni hotel iti z njimi, so ga na mestu ustrelili. Takih primerov je bilo nešteto.

Na deželi, kjer so ponoči imeli partizani prosti dostop, ni bil nihče varen. Nekateri so hoteli biti nevtralni; z nikomer niso hoteli sodelovati; ne s partizani, ne z Nemci. Toda to je bilo nemogoče.

V sredini škofje Loke je Pavel Inglič — Bar (partizansko ime) v neki hiši 15. marca 1944 postrelil devet takih skrivačev. Ta velik zločin pa je bil opozorilo vsem drugim. Takoj drugi dan 16. marca 1944 je bila ustanovljena domobranska postojanka. Štela je sedem mož. Moštvo pa se je hitro množilo. Po enem letu je bilo že preko 200 mož, vključno partizanskih dezerterjev.

Teh devet niso bile prve žrtve. Partizani so že poprej morili dve in pol leti. Neoborožene civiliste so lahko morili! Tako so sami partizani primorali, da so bile ustanovljene domobranske postojanke v Kranju 12. aprila, maja v Predosljah, Cerkljah itd. Postojanke so se zelo hitro množile. Sicer pa je bilo nujno; saj je bilo že očitno, da so imeli partizani in Nemci zveze.

Jože Vidic v knjigi „Zločin pri Lenartu“ med drugim opiše samo en primer in sicer:

„Nemški orožniški komandir v Žirovnici in partizani so se sporazumeli v naslednjem;

1. Komandir orožnikov Joseph Klockner nas bo obveščal

o ljudeh, ki izdajajo naše enote, obveščevalce, aktiviste in nasploh sodelavce OF.

2. Komandirja orožnikov sva obvestila, da bodo partizani organizirali več mitingov po vaseh pod Stolom, zato naj ne bo od mraka do jutra zunaj orožniške postaje nobene orožniške patrulje.

3. Orožniki se bodo gibali podnevi, in to samo po glavnih poteh. Na teh rednih obhodih ne bodo vohljali za sodelavci OF.

4. Partizani obljublajo, da bodo ob koncu vojne vsi orožniki, ki bodo spoštovali te sklepe, dobili dovoljenje za neovirano vrnitev domov“.

Znano je, da so partizani imeli zveze s Nemci tudi drugod: V Tržiču, Senčurju itd. Iz tega lahko vsakdo razume, da so se partizani ponoči brez skrbi varno gibali! Oni ljudje, kateri niso sodelovali s partizani, niso bili več varni in mnogi so se ponoči skrivali; pozneje že podnevi ni bilo več varno. Kdor ni hotel sodelovati z OF, so ga ob prvi priliki umorili. To je trajalo ves čas, dokler se niso ustanovile domobranske postojanke. Domobranci so tudi ponoči hodili v patrulje in ljudje so bili potem bolj varni.

Znano je, da so se posamezni partizani že podnevi v civilu sprehajali po Domžalah, kjer je bilo mnogo Nemcev. Dne 8. avgusta 1944 se je ustanovila domobranska postojanka v Domžalah. Partizani so se takoj morali daleč umakniti. Število mož je hitro raslo (večina partizanskih dezertirjev) in kmalu doseglo preko 200 mož.

Partizani so poskušali preprečiti, da ne bi toliko njihovih pobeglo k domobrancem. Zato so s propagando širili, kako veliki zločinci so domobranci, kaj vse počenjajo z ljudmi. Da niso govorili resnice, so dobro vedeli njihovi tovariši, ker jih to ni nič zadrževalo; dezertirali so še kar naprej. Prišlo je tako daleč, da niso vedeli, koliko naj zaupajo drug drugemu, da ne bo pobegnil k domobrancem.

Gorenjska je imela v enem letu preko dva tisoč partizanskih dezertirjev. To da vsakemu misliti! Zakaj pa od domobrancev niso bežali k partizanom?!

Domobranci so mnogo partizanov naložili, pa niso vseh sprejeli v svoje vrste, če so zaprosili za vstop k domobrancem. Nikdar pa ujetnikov niso streljali! Ostali so živi. Koliko so pa partizani med vojno imeli ujetnikov, da bi jih ne pomorili? Nič! Vse so grozno mučili; previdno, počasi. Kadar se žrtev ni več zavedala, šele potem so jo umorili. Še po vojni so naše ljudi morili, tudi civiliste, ženske, moške, vključno dojenčke ter starčke.

Čitali smo že, kako je v Teharjih neki domobranec rekel nekemu partizanskemu komandantu: „Mi nismo streljali ujetnikov,“ komandant pa je

nato odgovoril: „To pa zaradi propagande, da je čim več naših k vam pobegnilo“. Torej je to domobrancu javno priznal.

Jože Vidic, v knjigi piše: „Domobranske postojanke na Gorenjskem so se množile. Pod našim vplivom so bile postojanke Cerklje, Voklo, Lahovče, Črni vrh, Gorenja vas in Predoslje...“.

To ni nič čudnega. Partizani so lahko poslali svojega zupnika, da se je prijavil k domobrancem in po svojcih obdržal zveze z njimi ter tako poskušal s sabotažo uničiti postojanko. Pri tem pa partizani niso imeli sreče, kajti po navadi so bile sabotaže o pravem času odkrite. Edino v Tolminu se jim je posrečilo minirati. K sreči pa ni bilo človeških žrtev. Minirala sta Oskar Kavčič iz Poljubina in Jože Rajt iz Dolja, 17. avg. 1944 leta. Oba sta bila že domobranca in obdržala zveze s partizani. Mino je prinesla na skrivaj ženska Marija Klinkon ter jo izročila imenovanima dvema.

Da so partizani poskušali imeti v vseh postojankah svojega zaupnika, to je resnica; toda s tem še ni rečeno, da bi bile postojanke pod partizanskim vplivom. Večina takih, ki so imeli zveze s partizani so bili kmalu odkriti.

Jože Vidic je v zmoti! Resnica je, da je bil močan dober domobranski vpliv med onimi partizani, kateri še niso izgubili čuta srčne kulture ter so obsojali vse one morilce, ki so strastno, sadistično ljudi mučili in morili. Niso hoteli izgubiti svojega dobrega imena; zato so bežali od morilcev in se prijavljali domobrancem, tako da je večina gorenjskih domobrancev bila partizanskih dezertarjev, ki so bili v domobranskih vrstah dobri vojaki!

Tristo prič?

Jože Vidic se sklicuje na tristo prič. S tem hoče dokazati, da je čista resnica kar piše. Če čitamo njegove knjige, bomo takoj opazili, kakšne so te priče. So izključno le bivši partizani in ožji sodelavci OF-e. Take priče pa seveda ne morejo nikdar govoriti prave resnice! Ker so lagali med vojno, seveda morajo lagati še sedaj, da se ne osramotijo!

Jože Vidic dobro ve, kaj so partizani delali med vojno in še po vojni, pa kljub temu laže in opisuje velike zasluge partizanov ter jih postavlja za simbol slovenskega naroda.

Kaj pa so partizani dobrega storili?

Oni so bili tisti, ki so začeli revolucijo v času okupacije, kar je največji zločin! Partizani so začeli ljudi moriti in so mnoge pred umorom strašno mučili! Partizani so krivi, da je okupator toliko požgal! Partizani so krivi, da je okupator postrelil toliko talcev! Partizani so krivi, da je bilo toliko Slovencev preseljenih! Partizani so krivi, da so poleg nešteti domačij, sami požgali toliko gradov in javnih zgradb. Samo šol so požgali 104; nekaj pa so jih minirali, da je bilo zidovje popolnoma porušeno.

Kdo je vsega tega kriv? Jože Vidic o tem seveda molči.

Če bi ne bilo partizanov ne bi bilo vaških straž, re „bele garde“, ne domobrancev! Velik zločin je bil, da so nas partizani nasilno mobilizirali, da je tako mnogo ljudi izgubilo življenje — po njihovi krivdi. Še veliko večji pa je zločin, da so pomorili toliko tisočev ujetnikov. Saj priča neki še živeči komunist, da so pomorili blizu sedemnajst tisoč Slovencev! Ni to sramota za komuniste in grozoten zločin? Med njimi so bili civilisti, matere, otroci, starčki, invalidi, ranjenci, bolniki in okrog dvanajst tisoč domobrancev in četnikov — predanih brez orožja. Kakor vem, so v Ljubljani nekatere vzeli celó iz bolnišnice in jih pobili.

Jože Vidic mnogo piše, kako hrabro so se partizani borili! Koliko je na tem resnice, povem samo za primer, kar je v Teharjih neki komunistični komandant javno izrazil pred vsem transportom domobrancem in pred partizansko stražo, ki je ta transport malo prej prignala v Teharje. Komandant je zagledal med postrojenimi domobranci nekega znanca in zakričal: „Ti si tisti hudič, pred katerim sem tolikokrat bežal!“ Poklical ga je iz vrste — in takrat nad ujetnikom pokazal svojo hrabrost; preje pa je partizanski komandant vedno bežal pred njim, kakor je sam javno povedal. Prav gotovo so mu ostali partizani tudi sledili. Tak komandant torej ni hraber, še manj heroj! — —

Napisal sem to, ker sem živa priča proti mnogim lažem, ki jih piše Jože Vidic! Kdorkoli zagovarja partizane in njihove zločine, tudi sam ni nič boljši!

Bivši partizan BRANKO.

MECENSKI DAR ZAVETIŠČU DR. GREGORIJA ROŽMANA V BUENOS AIRESU

Pred enim letom je sporočilo društvo Tabor v Clevelandu, da je tam umrl njen član *Alojzij Zajec* (brat Milana Zajca) dne 27. decembra 1974. V istem poročilu je bilo sporočeno, da je pokojni v oporoki omenil tudi dar za zavetišče.

Ko je Milan Zajec dne 24. januarja 1976 prišel na obisk v Argentino, je bila njegova prva skrb ob prihodu, da obvesti zavetiščni odbor, da prinaša denar, ki ga je zapustil po oporoki njegov brat Lojze. *Ta zapuščina znaša 2.000 dolarjev*, kar je res visok mecenski dar in s katerim si bo zavetišče v veliki meri pomagalo pri dovrstitvi stavbe.

Dosedaj smo imeli že nekaj primerov, da so pokojni zapustili del svoje imovine zavetišču.

Vsem tem in ostalim dobrotnikom zavetišča naj dobri Bog obilo poplača.

ZA EPILOG

Pod nekoliko neoriginalnim naslovom „V Vednost“, je v Vestniku št. 11-12, 1975, g. Karel Mauser odgovoril na moj članek pod enakim naslovom, objavljenem v Taboru, septembra 1975.

Nimam namena pričnati polemike o zadevi, ki je že za nami, vendar je potrebno navesti nekaj dejstev:

1) Članek „V vednost“ (v Taboru) je bil napisan z namenom onemogočiti manevre, kakršnim je leto za letom podvržena naša krajevna organizacija v Clevelandu, in ker so me člani naravnost rotili, da nekaj napišem. Ker je bila odločitev o proslavi napravljena in izvedena in ker je proslava kljub temu manevriranju odlično uspela, ni prav nobene potrebe po „opravičevanju“ te naše odločitve.

2) Pisec članka v Vestniku bi storil bolje, če ne bi segel deset let nazaj in navajal primerov „dobre volje“, ki naj bi jo pokazal v preteklosti. En sam poziv Vestniku, naj se člani njegove organizacije pridružijo Taboru pri zbiranju podatkov za Matico mrtvih, bi imel večji učinek, kot vse trkanje na prsi.

3) Značilno je, da tudi primer, ki ga navaja, ne govori o neki DIREKTNI akciji organizacije okrog Vestnika, temveč o akciji neke tretje organizacije, ki se ji je Vestnik pridružil iz enega ali drugega razloga.

4) Isto se je zgodilo lansko pomlad. Dejstvo je namreč, da je bila takomenovana „Zveza slovenske mladine“ ustanovljena z enim namenom: izvesti „skupno“ proslavo in tako onemogočiti vsakoletno proslavo Tabora. Dejstvo je tudi, da je ista „zveza“ takoj po proslavi zopet nehala „delovati“.

5) Pisec je smatral za potrebno da se spodtakne ob „milo rečeno zelo nerodna“ predstavnika Tabora na pripravljalnem sestanku za „skupno“ proslavo. V isti sapi tudi govori o „mladih ljudeh, ki se akademsko izobražujejo“ itd. Vsi pač ne moremo biti „akademsko izobraženi“ ali pa celo pisatelji. Toda, če ne bi imeli takih „zelo nerodnih“ borcev pred tremi desetletji, bi se danes le redki lahko izobraževali in še manj bi jih pisalo.

6) Prav tako ni umestno vmešavati zasebnike v vprašanja, ki so nastala v zvezi z razvojem lansko pomlad; zlasti še, če so ti posamezniki dokazali, da niso premajhni, da spremenijo svoje mnenje, če se pokaže potrebno.

7) V zaključnih dveh paragrafih članka „V vednost“ (v Taboru), je jasno razvidno, da nihče ne „vije rok nad mladimi“, izraženo pa je upanje, da bodo v bodoče bolj kritični v svojih odločitvah. Moralna odgovornost za to „bridko dogodivščino“ pa je pripisana tja, kamor spada.

STIGMA

Volejé
mi tulijo pod oknom,
da zvezdni soj trepeče
in strah mi rane reže skeleče
v srcé.
Pa vkljub
na pot grem, še bolan,
v goščavo s potepuhi,
skoz labirint kaktej,
strgan —
deseti brat.
Gozd trupel se smodčjih
iz okostnjakov proti nebu
mržnjo bruha dušečo
susičnih mravelj hitečih,
iz duš in src krvavečih.
Zastave sajaste
so se prostrle
čez sinje kristalno nebo,
da je umazano rumeni soj
razlit
čez uvelc trave
in osat ob potih,
čez obraze izčrpane
in duše izjokane.
Ves sok je že izpit...
Le dim polzi
s povorko senc
čez medli kal —
voda sluzavih je polna alg,
skoraj brez rib,
in motni mir žalujk
teži z obrežij
v temni val.

Opomba: „Stigma“ je slika današnjega časa, še bolj pa ne tako daljne bodočnosti. Napisana je z globoko bolečino ob silno pretresljivi, že doživeti tragiki in pa tragiki, ki še čaka našo in bodočo generacijo. Slika je temna, vendar je veren odraz stvarnosti, to pa zato, da bi se na razpotju obupa rodilo hrepenenje po Luči in ljubezni, da bi človeštvo iskalo in končno našlo pot odrešenja.

DR. VALENTIN MERŠOL – REŠITELJ MILIJONOV ŽIVLJENJ

Londonska BBC je nedavno v svojem 90 minut trajajočem programu prenašala dokumentarno zgodovino o prisilnem vračanju Rusov, Kozakov, pa tudi Slovencev pred 30 leti (maja-junija 1945). Verjetno bodo ta program kmalu kazali tudi v večjih mestih Združenih držav, Kanade, Argentine, itd. Bodimo na to pripravljeni!

Po pričanju lani poleti umrlega Juliusa Epsteina, ki je o teh vračanjih napisal pred dobrim letom izdano knjigo Operation Keelhaul, je naš dr. Valentin Meršol, ki je, kakor je vsem Slovencem „dobro volje“ predobro znano, na vetrinjskem polju na Koroškem dosegel zaustavitev prisilnega vračanja naših ljudi Titu, istočasno z THE NEW ARMY POLICY, ki je nadomestila THE OLD ARMY POLICY (Forced repatriation of non-Communists and anti-Communists), ustavil vračanje VSEH, ne samo Jugoslovancev. Po mnenju Juliusa Epsteina je dr. Valentin Meršol s tem rešil življenje nekako 7—8 milijonom protikomunistov vseh narodnosti (tudi ameriškim državljanom slovanske krvi), potem ko so Anglo-Amerikanci že prisilno vrnili 7—12 milijonov ljudi. — Se tega zadosti zavedamo? To so zgodovinska dejstva, ki jih vsaj potomci rešenih morajo poznati!

Dr. Valentin Meršol se nima navade „štuliti naprej“, češ, da je bil le „orodje v božjih rokah“ zato je treba ohraniti, kar je Julius Epstein že leta 1969 izjavil pred pričami (Npr. Milorad Drashkevich): Yes, Dr. Valentin Meršol saved further 7—8 million anti-Communists from forced repatriation by his action. (Da, dr. Valentin Meršol je s svojim dejanjem rešil prisilne vrnitve nadaljnjih 7—8 milijonov protikomunistov.)

Dokumenti so sedaj na razpolago in odprti javnosti v British War Museum v Londonu. Dolžnost naših organizacij — pa tudi vestnih posameznikov — je, da se za to pozanimajo in za našo zgodovino preskrbijo kopije dokumentov o tem, kar se je takrat dogajalo za kulisami. Da, to je dolžnost nas vseh, ki smo svobodni. Vsakdo naj naredi nekaj, pa bo!

SAM

Konzorcij "Tabora" in TABOR SPB želita vsem slovenskim protikomunističnim borcev, sotrudnikom, dobrotnikom, naročnikom in bralcem
vse blagoslove božje za

PRAZNIK VSTAJENJA

ki naj bo nam vsem simbol upanja v naše vstajenje za

BOGA — NAROD — DOMOVINO

Milan nas je ponovno obiskal

Nekaj dni pred prihodom soborca Milana Zajca, je prišla iz Clevelanda brzojavka, ki je javila, da pride Milan 24. januarja 1976 v Buenos Aires. Novica se je hitro razširila, saj je Milan prej živel tu in ima tu številne znanke in prijatelje-soborce. To je, po osmih letih, njegov drugi obisk. Na letališče sta ga šla pričakat dva soborca.

Ker je bil njegov obisk krajši, smo se odborniki Tabora takoj dogovorili in sklicali izredno sejo v soboto 31. januarja t. l. popoldne v zavetišču, kamor smo seveda povabili Milana. Ob tej priliki smo se osebno pogovorili o vsem dosedanjem in bodočem delu naše organizacije in našega glasila Tabor. Na isti seji nam je Milan osebno prebral pozdrave Zveze Tabor, ki sta jih posla-

la društvu Tabor v Argentini predsednik Palčič in podpredsednik Grum. (Njun pozdrav je objavljen posebej.)

Isti dan zvečer smo Milana pogostili z večerjo - „asadom“, na katero smo povabili poleg njegovih sorodnikov še nekaj njegovih ožjih prijateljev z družinami. Pri večerji mu je napil in mu spregovoril dr. Stanko Kociper. Čestital mu je k 50-letnici, ki jo je obhajal pred nekaj meseci v Clevelandu. Rekel mu je: „Pred 30 leti si bil s soborci vržen v jamo smrti v Kočevskem Rogu, a si se po božji previdnosti rešil, da nam in svetu pričaš o pokolu slovenske protikomunistične vojske, ki so ga komunisti izvršili brez sodbe že po koncu vojne.“ — Izročen mu je bil šopek rdečih nageljnov in skromno darilo ter pergament s podpisi vseh navzočih.

Milan se je ganjen zahvalil za nepričakovano slavlje in obenem potrdil svojo zvestobo idealom pobitih sobratov-soborcev-mučencev ter nas vse naprosil, da vztrajamo na tej poti.

Ob zaključku se je oglasil k besedi še predsednik zavetiščnega odbora Matevž Potočnik. V prvi vrsti se je zahvalil Milanu, da je prinesel izredni dar, ki ga je zapustil njegov pokojni brat Lojze zavetišču. Enako se je zahvalil vsem rojakom v ZDA, ki se večkrat spomnijo z darovi in nam tako

omogočijo marsikatero delo. Ob zaključku je Potočnik navzočim sporočil, da je sedaj prvič zavetišče brez dolga in da je v blagajni še ostal denar, ki bo omogočil, da se nadaljuje z deli.

Po večerji smo z zanimanjem gledali film, ki ga je prinesel Milan iz Clevelanda in v katerem je bila posneta vsa veličastna in mogočna proslava za 30-letnico pokola slovenskih protikomunistov, ki se je vršila 15. junija 1975 na Slovenski pristavi — Genovi pri Clevelandu. Med krasnimi barvnimi posnetki smo našli tudi nekaj znancev; med drugimi je bil tudi dr. Meršol. Ob izvajanju filma nam je Milan razlagal posamezne prizore s te proslave.

Ob izredno dobrem razpoloženju, obujanju spominov in petju smo se zadržali v prijetni družbi do rane nedeljske ure.

Našim bratom v Argentini

Januar 1976

Pozdravljeni bratje!

Daljava par tisoč kilometrov je med nami, vendar smo si zelo blizu, bližje kot si morda mislimo. Drug z drugim smo tesno povezani v mogočno falango, ki jo nobena sila razbiti ne more in ne sme. Naša povezava ima svoje temelje na prijateljstvu, ki je bilo sklenjeno v najtežjih dneh slovenske narodne zgodovine in podpisano s krvjo najboljših sinov slovenskega naroda — naših soborcev. Mi smo potomci teh junakov, šibki in nebogljeni smo se po hudourju raztresli po skoro vsem svobodnem svetu. Ostali pa smo povezani, ker je v naša srca vklesan lik slovenskih narodnih junakov in ker se v naših dušah nenehno poraja tista velika in sveta ideja za katero so naši najboljši umrli.

Mnogim smo bili trn v peti in to celo tistim od katerih bi najmanj pričakovali. Da nas sovražijo in nenehno napadajo komunistični valpti je jasno, da pa nas sovražijo tisti, ki so si po krvi domobranstva rešili svoja življenja pa je težko razumljivo. Že v taboriščih so se pojavili taki primeri. V nekaterih taboriščnih odborih so sedeli ljudje, ki so bili proti temu, da se posamezni domobranci registrirajo v taborišča češ. Angleži nas bodo zaradi njih slabše tretirali. Postali smo jim nezaželjene garjeve ovce. Prišlo je celo tako daleč, da so nekateri smatrali za zločin, če si s spoštovanjem izgovarjal ime očeta slovenskega domobranstva in ostalih vidnejših predstavnikov slovenskega domobranstva.

Čas je šel mimo nas in človek bi pričakoval, da se bodo zadeve spremenile. Niso se mnogo. Trideset let po Vetrinjski tragediji vstajajo v slovenskih naselbinah ljudje, ki se perfidno in načrtno zaletavajo v Tabor in v vse, kar je z njim v zvezi. Mnogi od teh so prav isti ljudje, ki so pred 30 leti odklanjali vstop domobrancem v taborišče.

Danes nas dolžijo vsega mogočega in nemogočega..., govorijo, da smo proti mladini, da smo proti duhovnikom in ne vemo proti komu še. Kako podlo in zlagano je vse to in človek se mora nehote vprašati „zakaj vse to in zakaj tako.“ Ta gonja proti nam je morda ravno v 30. letu po Vetrinju dosegla svoj vrhunec. Inicijatorji te gonje se poslužujejo vseh razpoložljivih sredstev zlasti pa v to vpregajo ljudi, ki ne poznajo naše polpretekle zgodovine in ne poznajo idealizma s katerim je nastala in zaradi katerega je naša organizacija obstala.

Medtem pa naš slovenski narod preživlja grozote tretje okupacije. S strahom narod čaka, kaj mu prinese jutrišnji dan, kajti šibke in nezmožne so tiste sile, ki bi jim mogle dati upanja ali prinesiti rešitve. Med Slovence v svobodi pa hodijo rdeči emisarji in sejejo ljuljko razdora. Ali naj mi, ogoljufani doma, osleparjeni v pregnanstvu klonimo? Ali naj mirno čakamo, kako se vse kar je bilo idealnega pogreza v močvirje?

Prevarani in razočarani vedno, mi danes ne verujemo nikomur. Ne bomo se pogreznili v močvirje pač pa se bomo pogreznili — sami vase. Pogreznili se bomo vase in zajeli iz globine naših tako težko ranjenih duš... Dovolj je varuštva in dovolj je bilo varuhov. Dosti je bilo trohnelih stebel, na katera so dogodki s silo vcepljali našo zeleno narodno vejo in s katerimi smo vedno skupaj padali, ker nismo šli sami vase, nego smo se vezali na druge. Vse prestano razočaranje je jasno pokazalo, da smo dovolj trdni in in dovolj odporni. Naši padli borci so nam pokazali, kako se je treba boriti, pokazali so nam pot in oni so danes in ostanejo ne le naš pač pa vsega naroda svetilnik-kažipot za bodoče dni. Mi ne iščemo vzorov drugod, naši padli so naš vzor. Slovenija nima veliko velikih mož, ima pa biser v slovenskem domobranstvu na katerega moramo biti ponosni in katerega moramo čuvati vse dni našega življenja.

Svetovni ploščaj se zaostruje. Sile teme postajajo vedno močnejše in mogočno dvigajo svojo glavo. Zopet smo priče številnih mednarodnih konferenc iz katerih moremo beležiti le podaljševanje napetosti in odmikanje od demokratičnih načel. Diplomati uporabljajo v svojih govorih besede, ki jih dosedaj ni bilo moč najti v besednjakih. Helsinki, afriška kriza, kriza na srednjem in daljnem Vzhodu lahko vsak čas prevrne ravnotežje sveta na to ali ono smer. Detente in podobni dogovori spominjajo na 29. september 1938 v Monakovem in začetek vsega gorja na svetu — tudi pri nas doma. Tedaj so se narodi oddahnili, toda enajst mesecev nato je izbruhnil svetovni požar. Državniki danes samo odklanjajo povode za vojne, ne morejo pa odkloniti vzrokov, ki so mnogo globlji. Danes povsod vre, v Zapadni Evropi, Južni Ameriki in Mali Aziji ter Afriki. Kaj bo prinesla bodočnost je težko reči, toda eno je gotovo, časi so resni in toliko resnejši, ker svobodni svet še vedno ni doznal bistva komunizma in ker svobodni svet vedno hitreje drvi na levo — v močvirje uživanja in nereda.

Če kdaj, potem je danes nujno, da še trdneje poglobimo korenine v

naši organizaciji in da dosledno nadaljujemo delo povezave med nami in da nenehno dvigamo naš narodni biser kot svetinjo v kateri je upanje za boljšo bodočnost slovenskega naroda. Nikdar in nikakor ne bomo mogli odstopiti od osnovnih ciljev naše organizacije, ki so tako silno enostavni vendar jasni. Nihče nam ne more in ne sme odrekati pravice po naši povezavi in nihče nam braniti ali povedati, če smemo ali ne prirejati proslave in združevanja v čast in spomin na največjo narodno svetinjo — slovensko domobranstvo.

Zapisala sva te besede, da si bomo vsi na jasnem kje stojimo, zapisala, ker je gonja proti Taboru tako mogočna in tako lažnjiva, zapisala zato, da se vsi dobro zavemo, da se borba nadaljuje danes in da ne pozabimo, da smo v tej borbi mi vsi na istem imenovalcu. Pogumno bratje na plan, oklenimo se drug drugega in dajmo od sebe vse kar zmoremo. Ni čas počitka ne čas nihanja, čas nas poziva na plan v boj proti vsem sovražnikom. Naj Vas te besede in te misli združijo še tesneje z nami na severu. Kako veseli smo, da Vam more naš soborec Milan osebno prinesiti pozdrave, ne le glavnega odbora, pač pa vseh borcev iz ZDA in Kanade. Izmenjajte ideje med seboj, da bomo z mogočnim programom šli v novo dobo na enotnem imenovalcu.

Iskreno pozdravljamo vse člane, prijatelje in njih družine v trdnem upanju, da se bodo naša pota še srečala in da bomo idejo zaradi katere smo se združili mogočno ohranjali vse dni našega življenja.

BOG — NAROD — DOMOVINA!

Za TABOR SPB: Ivan Palčič

Za glavni odbor: France Grum

OB NOVEM LETU

Stopili smo v četrto desetletje po Vetrinjski tragediji in dočakali smo, da so komunistični vlastodržci morali priznati strašni pokol — genocid nad slovenskim narodom. Led se počasi prebija in sedaj je čas, da tudi mi nenehno bruhamo resnico in da terjamo pravico. Zavedajmo se, da naša borba ni končana dokler domovina ne bo svobodna, ne pozabimo, da smo bili slovenski domobrancji in da moramo taki ostati vse dni našega življenja, ako smo domobranksko idejo resnično zajeli in jo sprejeli. Ni čas za pomišljanje, ni čas za komodnost ali pozabljenje pač pa nam današnji čas nalaga, da strumno in nenehno stopamo v borbo proti komunizmu z danimi nam možnostmi.

Komunisti niso borbe končali maja 1945, oni svoj boj bijejo dalje. Še danes tolčejo po domobranci in mečejo nanje blato. Med nas pa sejejo ljuljko razdorov in malodušja. Zakaj, ker ne vedo, kaj jim prinaša jutrišnji

dan doma, tedaj ko Kumrovca ne bo več. V njih interesu je, da je emigracija čimbolj oslABLJENA in neaktivna, ter nesposobna udarjati po komunistih in njih lažeh.

Vzemimo si za zgled velikane — borce proti komunizmu v sami Sovjetski zvezi. Nič jih ni strah povedati resnico in terjati pravico čeprav vedo, da je za ceno svobode in morda celo življenja. Le poslušajmo izjave Solženicina in izjave svetovno znanega fizika dr. Saharova, kako junaško nastopa, da bi svetovna javnost spoznala vso resnico o komunizmu in zatiranju nedolžnih ljudi pod komunističnimi režimi. Glasniki kot Saharov so nam nujno potrebni in tudi mi moramo nenehno klicati v svet vso resnico čeprav se dostikrat zdi, da je že vse izgubljeno. Bratje, naši pobiti niso nikdar vrgli puške v koruzo, tudi tedaj ne, ko je bilo najhuje. Borili so se in padli do zadnjega. Zato danes, ko svet drvi na levo, ko smo priče komunistični ekspanzivnosti tako v Evropi, Aziji kot v Amerikah ne obupavajmo, pač pa s podvojeno silo stopajmo na plan in zahtevajmo svobodo našemu zasužnjenemu narodu. S podvojeno silo se oklenimo drug drugega v naši organizaciji in zamahujmo mogočno ne glede, kdo nas zaradi tega postrani gleda. Bodimo ena sama mogočna in enotna falanga borcev odločna nadaljevati boj naših padlih do zadnjega diha.

Za glavni odbor Tabora

Ivan Palčič

ZAPISNIK 19. REDNEGA OBČNEGA ZBORA KRAJEVNEGA DRUŠTVA

"TABOR" DSPB — CLEVELAND, OHIO — 27. decembra 1975

1) Predsednik Milan Zajec otvori občni zbor ob 8, pol ure po najavljenem času, in ugotovi sklepčnost. Navzoči so zborovanje pričeli z molitvijo, nakar je predsednik Zajec pozval k enominutnem molku v počastitev spomina pokojnega domobranskega poveljnika Vuka Rupnika.

2) Tajnik Hinko Župančič prebere zapisnik 18. občnega zbora. Zapisnik je odobren.

3) Predsednik Zajec sporoči pozdrave duhovnega vodje č. g. Gabra, ki se je pred božičnimi prazniki zadrževal v Clevelandu in z odborniki razpravljaj o tekočih vprašanjih. Prav tako sporoči predsednik pozdrave g. Ivana Palčiča, predsednika Glavnega odbora Tabora ZDSPB.

4) Tajnik Hinko Župančič nato prebere tajniško poročilo za preteklo poslovno dobo. Poročilo je bilo sprejeto s tem dodatkom, da so vse prireditve krajevnega društva v letu 1976 že najavljene. Tajniško poročilo je priloženo temu zapisniku.

5) Filip Oreh je nato prebral blagajniško poročilo, ki je priloženo in je bilo odobreno.

6) Nihče od odbornikov ni imel svojega posebnega poročila, zato je predsednik Zajec podal svoje poročilo, ki je tudi priloženo. V poročilu je opisal predvsem potek razgovorov s predstavniki takojimenovane „Zveze slovenske mladine“ o eventuelni skupni proslavi 30 letnice Vetrinske tragedije.

7) Predsednik Zajec je nato pozval navzoče k debati o prebranih poročilih. Na tozadevno vprašanje, je blagajnik Oreh pojasnil, da je bilo 300 dolarjev izplačanih kot pomoč obolelim članom v Severni Ameriki in to poleg prispevka v Socialni sklad. Jože Arko je vprašal, kako je prav za prav z „Zvezo slovenske mladine“. Milan Zajec je odgovoril, da ta „organizacija“ ni delovala PRED spominsko proslavo ter da očitno tudi zdaj, PO PROSLAVI ne deluje. Oba, Zajec in Oreh, ki sta bila navzoča na razgovoru z mladimi, sta potrdila, da je na skoraj vsa vprašanja odgovarjal Karel Mauser. Na vprašanje Mira Erdanija o dozdevnem direktnem nasprotovanju Taboru DSPB, je Milan Zajec odgovoril, da je plesna skupina Kres priredila zasebno zabavo na isti večer kot se je vršila družabna prireditve Tabora DSPB. Janez Žnidaršič je opozoril na dejstvo, da so nekateri od „mladih“ že nekaj dni po proslavi plesali na nastopu Slakovega ansambla iz Slovenije. Po njegovem bi bilo potrebno globlje razčiščenje celotnega problema. Navzoči so mnenja, da mladim ni mogoče pripisovati kake posebne krivde, ker so jih strankarji izkoristili.

Jože Jakoš je omenil neke knjige, ki naj bi bile prevedene v angleščino. Ni bilo mogoče ugotoviti, za katere knjige gre. Oreh je pojasnil, da je znesek, ki ga je organizaciji v svoji oporoki zapustil pokojni general Prezelj, bil izročen glavni blagajni. (1.000 dolarjev.)

8) Jože Arko poroča v imenu Nadzornega odbora, da so bile pregle dane vse knjige in da je bilo ugotovljeno, da so v najlepšem redu. Predlagal je razrešnico staremu odboru, nakar je bil za začasnega predsednika občnega zbora izvoljen Ivan Hočevar.

9) Ivan Hočevar se je zahvalil staremu odboru ter prosil za predloge za novi odbor. Predložena sta bila dva predloga:

- a) celotni stari odbor;
- b) nova lista, na kateri so:

Predsednik Milan Zajec, podpredsednik Jože Žnidaršič, tajnik Hinko Župančič, blagajnik Filip Oreh, odborniki: Ivan Hočevar, France Boh, Jože Jakoš, France Dejak, Janez Žnidaršič. Nadzorni odbor: Jože Arko, Branko Pogačnik, France Kastigar.

Vsi na drugi listi imenovani so izrazili pripravljenost sprejeti svoje funkcije. Ta lista je bila nato tudi izvoljena.

10) Ivan Hočevar je nato predal vodstvo občnega zbora Milanu Zajcu, ki se je v imenu novega odbora zahvalil za zaupnico. Ob tej priliki je tudi sporočil odločitev Glavnega odbora, da bo organizacija odslej uradno označevana kot TABOR ZDSPB, odnosno TABOR DSPB.

11) Pri slučajnostih je bila predložena in odobrena resolucija, ki zavrača predlog clevelandske mestne uprave, naj bi se mesto pobratilo z Ljubljano. Razvila se je živahna debata, po kateri je bilo sklenjeno, da se resolucijo čimprej razpošlje vsem mestnim svetnikom in vsem narodnostnim skupinam v mestu.

Sporočeno je bilo dalje, da je naročnina za glasilo TABOR zvišana na U\$A 7.00.

12) Ob 9.30 zvečer je predsednik Zajec zaključil občni zbor, nakar so navzoči odpeli še pesem „Oče mati...“

POROČILO PREDSEDNIKA, ZA 19. REDNI OBČNI ZBOR TABORA DSPB V CLEVELAND, OHIO — 27. decembra 1975

Letošnje leto je bilo leto spominskih proslav: 30-letnice pokola slovenskih domobrancev, četnikov in tisočev Slovencev, ki so bili zverinsko pomorjeni pod noži in streli Titovih slovenskih partizanov v letu 1945.

Tabor ZDSPB je s pomočjo vseh včlanjenih krajevnih društev pripravila dostojno spominsko proslavo v spomin in slavo slovenskih protikomunističnih žrtev, ko v domovini še danes po 30 letih komunisti tajijo svoj zločin in skrivajo grobove masovno poklanih slovenskih domobrancev, ki so morali mučeniško umreti samo zato, ker so branili slovenski narod pred zlom komunizma pod geslom: BOG — NAROD — DOMOVINA.

Zahvalim se vsem odbornikom in članom naše organizacije za vso fizično in moralno pomoč, da smo proslavo kljub velikemu nasprotovanju in oviram, ki so nam jih delale nekatere slovenske organizacije s pripravljanim načrtom, da nam onemogočijo, da bi se vršila na Orlovem vrhu Slovenske pristave, kjer je postavljen spomenik slovenskim protikomunističnim žrtvam, lepo izvedli.

Po daljši debati je bilo na zadnjem občnem zboru sklenjeno, če Tabor dobi vabilo na sestanek na novo rojeno ZSM, se predstavniki Tabora sestanka udeleže, ker je menda ta mladina hotela pripraviti spominsko proslavo na nekem nevtralnem kraju. Glavni odbor in duhovni vodja Tabora, so nam svetovali, da se sestanka ne udeležimo, ker nas bodo izigrali; prepuščajo pa nam na prosto, da ukrenemo po svoji uvidevnosti.

ZSM je vabila na sestanek predstavnike Tabora in Vestnika: F. Oreh je zastopal glavni odbor Zveze Tabor, jaz pa naše društvo v Clevelandu. Vestnik sta zastopala K. Mauser in V. Rozman. Po predstavi, kdo smo, je mladina dala predlog, da se Vestnik in Tabor odpovesta spominski proslavi, in da bo samo ena spominska proslava pod okriljem ZSM — ne na Orlovem vrhu in ne Sherdon Rd., pač pa pri sv. Vidu ali pri Mariji Vnebovzeti; ali pa mogoče po dogovoru, da bi bila sv. maša na Sherdon Rd (dopoldan), popoldan pa mogoče litanije pri kapelici na Slovenski pristavi.

Karel Mauser je takoj pristal, da se Vestnik odpove proslavi, če bo

mladina imela proslavo na nevtralnem kraju. Mladina vpraša: Tabor, se tudi odpoveste vaši proslavi? — Odgovorila sva s F. Orehom: NE, ker imamo proslavo najavljeno že več kot pol leta, in vsa dela za proslavo so v teku. Obljubil sem mladini, da se njihove proslave udeležimo, če ne bo na isti dan kot bo proslava ZDSPB Tabora. Obljubila sva mladini vso pomoč od strani Tabora in jih povabila na Orlov vrh, kjer stoji spomenik žrtvam, ki jih bomo proslavljali v letošnjem letu, in jim damo tudi točko v programu, če želijo sodelovati. Nato odgovori Karel Mauser, da gre rajši na pokopališče vernih duš kot na Slovensko Pristavo, kjer so tudi tam pokopani domobrance in četniki. Poudaril sem mu, da mi pripravljamo proslavo tistim domobrancem in četnikom za katere grobove ne vemo, ki jih skrivajo komunisti po vsej Sloveniji.

Mladina je svojo proslavo lepo pripravila, za kar ji gre vse priznanje. Ni se udeležila naše proslave, dočim se je s svojim nastopom uradno udeležila sprejema ansambla iz komunistične Slovenije, kjer je bila na zahtevo komunistov odstranjena čista slovenska zastava v dvorani nastopa.

Vem, da je mladina žrtev strankarskih velikašev, ki se poslužujejo vseh sredstev, samo da bi uničili tistega, ki njim noče kimati. Tabor ZDSPB je samostojna organizacija, ima svoja pravila, ki so potrjena od njenih članov, so v skladu z oblastmi države v kateri živimo in so utemeljena na podlagi naših mrtvih soborcev, slovenskih domobrancev in četnikov, saj nas je za časa borbe družilo in prijateljsko povežalo samo to, da smo bili v času stiske slovenskega naroda Slovenci in protikomunisti. Isto pravilo velja med nami še danes. Kdor ga tolmači drugače, je v zmoti.

Nadaljujemo skrb za naše bolne soborce, ki potrebujejo naše pomoči; tako materialne, kot prijateljske tolažbe. Ne prenehajmo z borbo proti komunizmu, dokler ne bo zasijala svoboda slovenskemu narodu, ko bo lahko ves slovenski narod zaslišal glas pomorjenih slovenskih domobrancev in njihovo geslo: BOG — NAROD — DOMOVINA!

Milan Zajec

Sprememba imena naše organizacije

Hočemo poudariti ime "TABOR"; vsepovsod smo znani in imenovani kot Tabor in Taborjani. Z izglasovanjem krajevnih organizacij se ime Tabor postavi na prvo mesto in se bomo v bodoče imenovali: TABOR SLOVENSkih PROTIKOMUNISTIČNIH BORCEV s podnaslovi: glavni odbor ali krajevni odbor v, kar bo vnešeno v statut naših pravil.

Tabor je v nevarnosti družil naše prednike, a v sedanjih težkih časih pa družil nas in naše spomine.

Zopet imamo v naših vrstah 60-letnika in ta je naš prijatelj *Slavko Skoberne*, ki ima svoj rojstni dan 18. marca. Poznamo ga še iz onih časov, kot protikomunističnega navinarja. Naše čestitke Slave!

— — — — —

Iz Argentine smo prejeli odgovore na pisma, katera smo poslali iz lanškega občnega zbora v Cleveland s podpisi navzočih Taborjanov družini pokojnega Vuleta Rupnika.

Tako piše vdova ga. Zinka Rupnik: „V veliko tolažbo so mi vaše nadvse iskrene besede o mojem soprogu Vuletu. V ljubezni, lepih spominih in molitvi naj živi med nami. Prav vsem iskrena hvala in lepe pozdrave vdana Zinka Rupnik.“

Vuletov brat Evgen pa v svojem daljšem odgovoru pravi med drugim sledeče: „Vule ni mogel nikoli preboleti izročitev v smrt svojih hrabrih borcev in so njegove zadnje zemeljske misli bile pri njih. To pričajo njegove zadnje besede, ko je bil že na poti v večnost; medtem, ko je z desnico ukazoval pred seboj, je rekel: Tam že marširajo naši... tudi jaz grem z njimi... naprej... tako je sledil našega očeta, ki je sam izbral pot, da pride med svoje fante in upam, da mu je Vsemogočni dopustil, da se sreča z očetom in svojimi soborci. Žalibog smo izgubili našega najboljšega vojaka, pa borba gre naprej.“

Dragi soborci Taborjani: gornje besede umirajočega Vuleta nas morajo zbuditi, da je tudi za nas prišel čas, ko moramo poseči v borbo proti rdečemu sovragu, tako da bomo tudi sami zmožni se enkrat pridružiti našim padlim, kot se je Vule z odkritim in ponosnim obrazom, kadar nas Bog pokliče podati naše račune.

— — — — —

Dne 21. januarja 1976 je po daljši neozdravljivi bolezni umrl v Buenos Airesu *Vilko Cuderman*. Dopolnil je 71 let in je pokopan na Chacariti. Pokojni je bil za časa revolucije domobranski častnik na Primorskem. Ohranili ga bomo v dobrem spominu. Žalujemo naše sožalje.

Kri domobranskih junakov ni bila prelita zastonj! Vsak dan več ljudi vseh narodov sveta se zateka k idejnemu bogastvu, s katerim je slovensko domobranstvo o pravem času vsemu človeštvu pokazalo pravo pot: Bog — Narod Domovina! Resnično: to je čudež, ki so nam ga pri Bogu izprosili mučenci najmanjšega med narodi sveta!

Opčine, 18. jan. 1976

Dragi gospod Matičič!

Moje prvo pismo v letu 1976, v daljno tujino poslano, naj gre Vam: z najiskrenejšimi željami za vse dobro — za zdravje, uspehe, zadovoljstvo!

Ko sem pred nekaj dnevi dobil Vestnik 9-10 in Tabor 11-12 ter ju prebiral, sem bil v duhu ves izven današnjega časa in svojega tukajšnjega prostora. Najbolj pa me je prevzel spominski članek o pok. Vuletu Rupniku v Taboru. Še vedno mi srce brni od čudovitih besed, s katerimi je nepodpisani avtor izrazil svoja čustva in misli o velikem domobrancu. Verjemite mi, dan na dan obilo berem — in ne samo v slovenščini — toda srce mi zlepa še ni tako vztrepetalo kot ob besedah, ki so se temu piscu porodile iz žalosti — občudovanja — hvaležnosti.

To čutim še posebno tukaj, ko od jubilejnega leta zmagovalcev le še kak strupen odmev zmoti mogočni tek časa. Toda nekaj nas je, ki stojimo in bomo do zadnjega skušali stati in pričevati, čeprav raztreseni po vseh celinah. Danes, v tem babilonu sveta, ni važno število, pač pa veljata kaj le pogum in zvestoba.

Verjetno je Vestnik 11-12 že izšel. Če je prejel in objavil, kar sem mu 24. septembra 1975 poslal, potem lahko vidite zgodovino knjige Nekje je luč, za katere pot med ljudi v obeh Amerikah ste se Vi posebno ljubeznivo zavzeli. Med 62 pismi, ki sem jih napisal lani, jih je šlo 40 med Slovence v zdomstvu. Torej lahko vidite, kje se pogosto mudijo moje misli.

Že tretjo zimo zapored imamo nenavadno suho. Zaradi pomanjkanja snega je zimski turizem v Sloveniji hudo prizadet. Ogromne investicije ne prinašajo takorekoč nič.

S hvaležnostjo, z besedo spodbude in z najboljšimi željami, Vas od srca pozdravljam!

Vinko Beličič

NAŠE ČESTITKE

Naš prijatelj — slovenski duhovnik *Jože Guštin* je bil imenovan za *vrhovnega kurata zvezne policije v Buenos Airesu*.

Duhovnik Guštin je eden od tistih, ki nas redno spremlja pri Taboru in zavetišču. Z daljšim člankom smo se ga spomnili v Taboru l. 1969, ko je obhajal 50-letnico.

Na položaju, ki ga imaš Ti želimo veliko uspeha in da ostaneš z nami kot do sedaj!

Tvoji soboreci

Doslednost pa taka!

Po SIJU VIII/1, Bs. Aires 15. 1. 1976 posnemamo:

Že lani poleti je bilo slišati, da bi g. Jožef Godina rad obhajal svojo zlato mašo v rojstni fari v Prekmurju. Odpravil se je s svojim avtom na pot v Titovino, pa so ga na meji zavrnili. (Ne vemo pa, ali se je to zgodilo pri Dravogradu, ali pri št. Ilju, ali pri Radgoni?) Toda g. Godina je trdoživ človek, ki ne obupa hitro. Napisal je pismo in ga naslovil na samega Tita in tega prosil, da naj ustreže njegovi srčni želji. Prošnja ni bila uslišana.

Nato se je g. Godina spomnil na Ameriko, seveda na Cleveland. (V Cleveland je Godina prišel okoli l. 1950 in tam prebil kot slovenski dušni pastir skoro 20 let. Dobro leto pred smrtjo dr. Kreka — ta je umrl jeseni 1969 — je g. Godina odšel na Koroško, kjer živi v Pliberku še sedaj.) Res je preteklega septembra prišel v Cleveland, kjer je na prvo nedeljo v oktobru opravil svojo zlato mašo v fari Marija Pomagaj v Collinwoodu. (Ta je na vzhodni strani velikega Clevelanda.) Zlatomašno bogoslužje v cerkvi je lepo poteklo, kot se za tako priliko še posebej spodobi. Nato je bilo zlatomašno slavlje. Na tem slavlju je g. Godina sam povedal, da je želel opraviti zlato mašo v rojstni fari in da je prosil Tita za dovoljenje, da bi smel iti tja. Da prošnji ni ustreženo, so krivi tisti v Titovi okolici, ki so prošnjo zadržali. Če bi bil predsednik Tito to prošnjo videl sam, bi jo gotovo uslišal, ker je Tito dober človek. V dokaz tega je g. Godina navedel, da je mati nekega ranjenega domobranca kljub prepovedi obiskala svojega sina in mu prinesla pomoč, za kar je bila precej kaznovana. Ko je Tito zvedel za ta dogodek, je rekel: to mater bi bilo treba kaznovati, če ne bi poskusila tega. To da je dokaz, je rekel g. Godina, da je Tito dober človek.

Pristavil pa je tudi, da je res mnogo let pomagal dr. Kreku, da pa je bil ves čas le njegov tajnik, sicer pa da ni bil nikoli politik.

Seveda je g. Godina nemalo presenetil in razočaral marsikoga v dvorani.

Če so naši bralci pozabili, jih spomnimo, da je bil g. Jožef Godina tajnik Mihe Kreka. —

Uredništvu "Tabora"

Buenos Aires, 19. januarja 1976

Gospod pod psevdonimom „Pika“ v št. 11-12 Tabora str. 269 ob komentarju neke ustaške knjige, obžaluje „da jo preje ni prebral“ in priporoča nam Slovincem, da knjigo preberemo. Jaz obžalujem gospoda, da je knjigo sploh prebral in sedaj primerja nas Slovence z ustaši in daje navodila ter priporočila, kaj naj delamo in kako naj postopamo.

Moriti, klati, trpinčiti moške, žene in otroke, požigati hiše in vasi sosedu zato, ker ni katolik, verjame pa v Kristusa in govori ne samo isti jezik, ampak isto narečje: to so ustaši delali, predno se je začela vojna na vzhodu in komunistična revolucija pri nas.

Za mene je nepojmljivo na kakšen način je neki Slovenec ocenil eno naci-fašistično knjigo.

Sodeč po komentarju ustaški častnik začenja knjigo od trenutka, ko so bili vrnjeni begunci maja meseca 1945. leta. To je najboljši način, da se prikrije prava stran cele zadeve in prikaže, kakor da bi se ustaši borili proti komunizmu in ne proti Jugoslaviji. Kakor da so oni sami in edini ter prvi začeli borbo proti komunizmu. Podobno kot pred sto in sto leti (takor so nas v šoli učili na Hrvaškem) „ante muralis“ krščanstva proti Turkom. Seveda Slovencev pod Siskom ni bilo, Srbov v vojni granici tudi ne. Madžari se tudi potegujejo za ta naslov. In Poljaki in Rusi tudi ne poznajo vojn proti Turkom.

Pobijanje ustašev ob začetku vojne je nepopisno in sploh ne verjamem, da so grozovitosti komunistov bile večje od ustaških, posebno če vzamemo v poštev, da so komunisti svoje glavne morije vršili tekom in na koncu vojne, ko so bili že popolnoma podivjani; ustaši pa ob začetku vojne, ko so si vse grozovitosti pobijanja in uničevanja sami izmišljevali ter so pravzaprav bili učitelji za vse, kar je potem prišlo na Hrvaškem in v Bosni.

Če smo demokrati, nam mora biti jasno to: morilci so vsi: Hitler in Stalin, Mussolini in Mao, Franco in Castro, Pavelić in Tito. Nas samo posredno briga, če se naci-fašisti in komunisti med seboj pobijajo. Kjerkoli. Ker ta zalega, ena in druga, bo morala nekoč zginiti s tega sveta!

Mislim, da spričo sedanjega trpljenja nesvobode pod komunizmom, ne smemo pozabiti trpljenja, ki smo ga prenašali leta in leta od nacistov in fašistov. Demokracija je ena in ne rabi in ne sme jemati v zaščito enega ali drugega, niti podpirati enega proti drugemu.

Kar se tiče drugega dela članka, ga ne bom komentiral, ker spada popolnoma v drug delokrog.

Dvopičje

Kar preberete v „TABORU“, ne zadržujte samo zase! Bodite nosilci pravilnosti naše borbe v velikem svetu! Povsod in v vsaki okolici poučujte svet o nas!

Bralce "Tabora" opozarjamo na naslednji dve tiskarski napaki:

1. Tabor: oktober-november 1975 je imel pomotoma na naslovni strani (ovitku) napisano štev. 11-12/75 — *pravilno je štev. 10-11/75.*

2. Tabor: januar-februar 1976 je imel pomotoma na naslovni strani (ovitku) napisano štev. 1/76 — *pravilno je štev. 1-2/76.*

Kakor so že naši pazljivi bralci gotovo opazili, je v obeh letošnjih izšliš številkah izpadlo nadaljevanje J. Sladičevega sestavka o zadnjih pohodih 35. čete. Avtorju in bralcem se opravičujemo in obljublamo, da bomo v naslednji številki nadaljevali z objavo tega zanimivega članka.

DAROVALI SO:

Za zavetišče:

Rev. Malenšek Janez	800.—
N. N., V. Ballester	16.—
Eržen Anton	140.—
Društvo Tabor, večerja v zavetišču 31. 1. 1976	2.138.—
Slapnik Jimi ml., ZDA, dol.	20.—
Jakopič Marjan, ZDA, dol.	5.—
Skvarča Jeika, ZDA, dol.	20.—
Zajec Alojz, bivši član Tabora v Clevelandu je zapustil po smrti (po oporoki) zavetišču dolarjev	2.000.—
V spomin na pok. mamo:	
Rev. Avguštin Albin	1.000.—
V spomin na pok. Milana Nabergoj:	
Škerbec Jože	200.—
V spomin na pok. sina:	
Fabjančič Anatol	100.—

Invalidski sklad:

Suhadolnik Janez, dol.	10.—
Žele Frank, dol.	2.—
Kuk Avgust (pomota izpuščen iz seznama Tabor št. 10-11/75)	20.—

Tiskovni sklad Zveze Tabor:

Longar Albin, dol.	4.—
Župančič Hinko, dol.	4.—
Kolarič Rudi st., dol.	3.—
Medved Ana st., dol.	3.—
Zajec Milan, dol.	4.—

Tiskovni sklad gl. Tabor:

Šteicer Mihaela	140.—
Šušteršič Božo	100.—
Uštar Franc	60.—
Kržišnik Jože	90.—

„Tabor“ je pravičen spomenik mrtvim junakom in jasen kašipot v bodočnost. Zato ni od nikogar odvisen. Zavedajte se tega! — Če hočete, da takšen tudi ostane, podpirajte ga z rednim plačevanjem naročnine. — To je največ in edino, kar „Tabor“ od vas pričakuje. — Je preveč, če je manj, kot vas stane kozarec slabega vina?

ZAVETIŠČE DR. GREGORIJA ROŽMANA

Ker se gradnja prvega dela Zavetišča dr. Gregorija Rožmana bliža h koncu, obveščamo vse rojake, ki bi imeli namen priti vanj, da se prijavijo odboru pismeno, na naslov: Asociación dr. Gregorio Rožman, Ramón L. Falcón 4158, Capital. V začetku bomo sprejeli le 8 oseb. Dogotovljenih bo prav toliko sob (vsaka z lastno kopalnico), jedilnica, kuhinja, ambulanta in stanovanje za sestre. Vsi prostori so centralno kurjeni. Z dograditvijo tega prvega dela pa naš cilj še nikakor ni dosežen. Naslednja stopnja (17 sob), za kar ponovno prosimo: brat, spomni se brata!

Odbor.

V S E B I N A

La nueva y la vieja ola comunista	49
Mrtvi so zmagovalci — zmagovalci so mrtvi	50
Resnica — najmočnejše orožje (Evgen Rupnik)	53
Pred tridesetimi leti se je godilo (F. M.)	55
Po sledovih laži Jožeta Vidica (bivši partizan Branko)	59
Za epilog (France Grum)	66
Stigma (Ratko Šušteršič)	67
Dr. Valentin Meršol — rešitelj milijonov življenj (SAM)	68
Iz društev	69
Iz pisem	78
Za beležnico	79
Uredništvu "Tabora" (Dvopičje)	80
Na uredniški mizi	III
Darovali so	III

Correo
 Argentino
 Sucursal
 J. L. Suárez
 (B. A.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 8135

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619